

Col·lecció Publicacions Eventuals d'Arqueologia de la Garrotxa. Museu Comarcal de la Garrotxa. Olot.

Arqueologia de la Garrotxa

EL MUSEU COMARCAL DE LA Garrotxa té ja una llarga tradició en el món de les publicacions arqueològiques catalanes. L'any 1985 encetà la revista multidisciplinària *Vitrina* i l'any 1994 inicià, amb *El procés d'ocupació de la Bauma del Serrat del Pont (la Garrotxa) a partir del 1450 aC*, una nova col·lecció amb el títol genèric de Publicacions Eventuals d'Arqueologia de la Garrotxa, nascuda per tal de donar compliment a un dels principis bàsics que haurien de guiar tota intervenció arqueològica científica moderna: la publicació.

L'evolució del procés d'ocupació de l'important jaciment de la Bauma del Serrat del Pont ha estat ja tractat àmpliament en dues de les seves fases (les més recents); el número cinc de la col·lecció, El

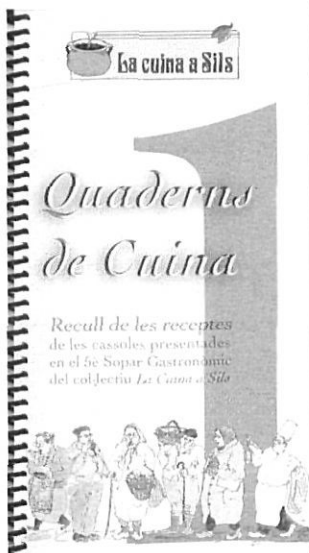
Poblat Neolític de Plansallosa. L'explotació del territori dels primers agricultors-ramaders de l'alta Garrotxa, representa una de les primeres monografies globals sobre poblats neolítics a l'aire lliure; en el número tres es dona a conèixer l'estudi d'un pany de *La Muralla medieval d'Olot* que permet de refer part del seu traçat original, materials utilitzats i tipologia constructiva fins a la seva posterior amortització i utilització com a element arquitectònic intramurs.

Les Publicacions Eventuals, però, han anat més enllà del fet de donar a conèixer els resultats de diferents jaciments arqueològics comarcals i –amb un desig ambiciós de participar en la dinamització de l'arqueologia catalana, en especial el quart mil·lenni– van organitzar un *workshop* o reunió de

treball que aplegà la majoria d'investigadors especialitzats en aquell període. Un cop més, la publicació dels resultats obtinguts ha aparegut l'any següent, fent així útil i vertaderament dinàmica la reunió celebrada un any abans.

Les Publicacions Eventuals d'Arqueologia de la Garrotxa s'han convertit, doncs, en un referent editorial que va més enllà de l'arqueologia garrotxina, tant pels temes i jaciments tractats com pel rigor científic que hi apliquen, i, tot i que el terme «eventual» podria amagar alguna circumstància incerta en la seva voluntat de periodicitat, veiem amb molta satisfacció que els seus responsables han fet el possible per reconvertir-la en «publicació anual».

Walter Cruells

La cuina a Sils. Quaderns de Cuina, 1. Ajuntament de Sils, 1999. 96 pàg.

Entaular-se amb un poble

TÉ ALGUN SENTIT, ENCARA, escriure sobre cuina catalana? Sobre cuina selvatana? I sobre la cuina de Sils, en concret? La globalització econòmica i cultural –potser caldria parlar clar d'una vegada i dir-ne americanització– no deixa gaire lloc per a exercicis quotidians de localisme. Però mirem-ho bé: la Cuina, en majúscula, com a activitat abstracta, no existeix. No ha existit mai. En tot cas, hi ha (hi havia) les cuines, en plural, referides a un lloc i un paisatge concrets, a uns pobles, i fins i tot a uns fogons determinats. Els de cada casa.

Totes i cadascuna d'aquestes manifestacions gastronòmiques han nascut d'unes necessitats, d'una manera determinada d'entendre l'entorn: per supervivència, per la intuïció reeixida

d'aprofitar uns ingredients i fer-hi una deliciosa alquímia, i per l'encert d'adaptar-se als ritmes que la natura imposa.

El resultat no pot ser altre que la cuina d'aquell lloc, i no pas d'altre. Diferenciada, per força. Però també preservada, per tradició, per consuetud, fins a convertir-se en part d'una identitat a vegades tan concreta que és associable a una persona: segurament a aquella àvia o tia que tots hem conegut, responsable d'un plat –d'una manera de fer-lo– irrepetible i causa present de records melangiosos, bàsicament perquè ja ningú no és capaç de fer-lo igual.

De delícies casolanes, n'hi ha hagut per definició a totes les llars. El col·lectiu La Cuina de Sils, però, ha tingut l'encert de fixar les

del seu àmbit en forma de llibre, el primer quadern de cuina, en què es recull quasi un centenar de receptes presentades en el 5è Sopar Gastronòmic Local. No hi busqueu cap xef de renom al darrere. Les autores de cadascun d'aquests plats són les mestresses de casa, les mares i àvies de Sils, que van presentar les seves creacions al 5è Sopar.

El títol del llibre és, de fet, *Quaderns de Cuina, 1*, la qual cosa denota no solament la idea d'apunt, de recull, d'eina, sinó també de continuïtat en la recerca. És un exercici, doncs, que no s'acaba en el plaer d'un tast, sinó que s'endinsa en la recuperació antropològica d'una cosa tan nostra com és allò que hem menjat.

Dani Vivern